

17. Volání dýky

Musel běžet dál. Dál, bez přestání. Cítil to, táhlo ho to tím směrem a nebyl schopný myslet na nic jiného. Oči v mrtvolně bledém obličejí, zírající bez pohnutí kupředu, jedinkrát nezamrkaly, ani když probíhal skrz houští plné ostrých čepelí listů. Hustý porost mezi prastarými stromy nebyl ani tou nejmenší překážkou. Žádná únava, žádná bolest. Nádechy a výdechy byly spíše silou zvyku než nutností. Jediné, čemu dokázal věnovat pozornost, svíral pevně ve své pravé ruce: Nevelký kus kamene, opracovaný do tvaru dýky. Hnala ho kupředu, ukazovala mu cestu. A on věděl kam. Nebo si to alespoň myslel.

„Musím se ti omluvit, Miku, oproti mému původnímu přesvědčení umíš řídit letadlo opravdu dobře. A také s ním přistávat,“ pokývala Lara uznale hlavou, když se její nohy dotkly opět pevné země, „tenhle terén rozhodně není na něco takového nejvhodnější.“

Oslovený se pouze nervózně usmál a jeho pohled přeskakoval z hustého, neproniknutelného pralesa před nimi na jeho milované letadlo, vedle kterého stál. Bylo na první pohled jasné, že by do něj nejradši okamžitě znovu nasedl a uletěl.

„Tak podívej,“ promluvila na něj znovu, tentokrát o něco ostřeji, „vím, co se ti honí hlavou a že bys byl radši kdekoli jinde než tady a se mnou. Ale pokud tu zůstaneš a nepolezeš nikam, kam nemáš, nic se ti nestane. Já si dojdu pro to, pro co tu jsem, vypadneme odsud a už mě nikdy neuvidíš, ano?“

Mikovi se viditelně ulevilo, když zjistil, že po něm nechce, aby se do džungle vydal také. Okamžitě ho napadlo, že jakmile se jí ztratí z dohledu, mohl by odletět sám, uvědomoval si ale, že nemá dost paliva. Věděla to vlastně vůbec ona?

„Asi bych ti měl něco říct...“ začal opatrně a koutkem oka zíral na její dlaně, které mu náhle přišly nebezpečně blízko pouzder s devítkami. Bezděčně si v tu chvíli vzpomněl na to, že někteří králové kdysi prý zabíjeli posly špatných zpráv.

„Ano, co?“ otočila se k němu.

„Na... na návrat už nemáme dost paliva...“ vykoktal ze sebe.

Lara se mírně zamračila. Další komplikace, nicméně ne tak závažná, jako jiné. Do té doby, než budou muset pryč, se ještě může stát cokoli. „Nevadí,“ mávla proto rukou, „to budeme řešit až potom.“

Oddechl si. Zřejmě tedy nezabýjela kohokoli a z jakéhokoli důvodu, dokonce to vypadalo, že mu vlastně vůbec nechce ublížit. Nebyla tedy ta slova o „chladnokrevné vražedkyni“ nakonec trochu přehnaná? Když si vzpomněl, jak se k ní choval, když ji potkal, uvědomil si, že by v tom případě byl nejspíš dávno mrtvý. Strach z něj pomalu odezníval, skoro měl chuť navrhnout jí, že by šel s ní, ale pak se znovu podíval tmavězeleného šera pralesa a přece jen si to rozmyslel.

Lara se nezajímala o to, co se mu právě honí hlavou. Zkontrolovala si své vybavení, kývla Mikovi na rozloučenou a spolu s Nicole, která se jí jako obvykle držela za ruku, se vydala do lesa.

Prodíraly se houštím již bezmála půl hodiny a jednotvárná, namáhavá cesta Nicole zmáhala. Přesto nezpomalovala, naopak, zdálo se, jako kdyby ještě přidávala do kroku. Lara věděla, že Nicole, stejně tak jako ji, poháněla stále se zvyšující touha po dýce. To proto, že k ní byly každým krokem blíží. Obě ji už držely v rukou a v obou sílil pocit udělat cokoli, aby ji znovu ucítily ve své dlani.

Po nějaké době – už ani nevnímaly čas – si Lara uvědomila, že již nezrychlují, ale že utíkají ze všech sil. Ač se chtěla k dýce dostat, věděla, že takto ne. Nechtěla se jí nechat ovládnout. Na to, aby zastavila, se musela velice soustředit, ale podařilo se jí to. V tu chvíli se jí ovšem Nicole vytrhla a běžela dál bez ní. Laře došlo, že dítě se nejspíše nechá ovládnout lépe, vždyť ještě před pár hodinami by se od ní to děvče dobrovolně ani nehlo a teď to vypadá, jako by naprosto zapomnělo na okolní svět.

Rozběhla se za ní, chytla ji za rameno a prudce otočila. Nicole chtěla běžet dál, ale Lara ji držela pevně. Přikrčila se, takže si hleděly přímo do očí.

„Nicole, vzpamatuj se,“ promluvila na ni mírně, ale důrazně. Oslovená její slova zjevně moc nevnímala, škubala sebou a snažila se vymanit z pevného sevření. Její marné pokusy se uvolnit po chvíli ustaly. Když si už myslela, že Lara nedává pozor, prudce sebou trhla a při otáčení se zachytila prsty o amulet, visící Laře na krku a strhla ho z něj. Lara si pomyslela, že se ta malá věcička až příliš často motá do různých situací, což se jí i tentokrát potvrdilo, a to v pozitivním slova smyslu. Nicole totiž již dále neutíkala, zkoprněle stála a zírala na zem na ten třpytivý kus kovu. Poté se sehnula a opatrně ho zvedla. Chvíli si ho prohlížela, poté natáhla ruku na na otevřené dlani ho podávala Laře. Ta si ho od ní vzala a opět si ho pověsila na krk. Jakmile to udělala, Nicole přišla až k ní, znovu se jí chytla za ruku a zadívala se jí do očí se zvědavým výrazem „a co teď?“. Lara se pousmála a volným krokem se vydaly dál, kam je vedla dýka. Nyní již pouze vedla, ne nutila.

Mike hleděl do zeleného přítmí a uvažoval o tom, jak dlouho bude asi trvat, než se ty dvě vrátí. Byly pryč sotva pět minut a on už začínal být nervózní, co se jim může stát. V tu chvíli zaslechl zvuk. Znamý, v tuto chvíli ovšem zcela nečekaný. Vzhlédl a potvrdil si, co jeho uši okamžitě identifikovaly – k pláni se blížilo letadlo a chystalo se k přistání. Vteřinu nato si vědomil, že to není jen tak ledajaký stroj, ale letadlo jeho bratra. Nechápal, proč sem letěl, a trpělivě pozoroval, jak přistává. Sotva se kola dotkly země a motor utichl, rozběhl se mu naproti. George ve spěchu vyskočil ven a hnál se k bratrovi.

„Jsi v pořádku? Udělala ti něco?“ ptal se starostlivě, sotva se k němu přiblížil.

„Ano, proč by mi něco mělo být?“ zavrtěl hlavou Mike a hned poté mu došlo, že George má z Lary přesně ten samý strach, jako měl předtím i on, a tak dodal: „Hele, ona ale asi nebude taková, jaká si právě nejspíš myslíš, že je.“

George ho v tu chvíli ale neposlouchal. „Kudy šla?“

„Proč tě to zajímá?“ naskřivil Mike obočí. To už k nim došli i Heat a Ray Simmons.

„Nás to zajímá,“ odpověděl prostě Heat.

„Nevím, proč by mělo,“ měřil si je Mike podezřívavě, „pokud ona proti vám něco měla, pak to nejspíš nebylo bezdůvodně, takže nevím, proč bych vám měl věřit já a něco vám prozrazovat.“

„Zmátla vás nějakými sladkými řečičkami?“ ušklíbl se Ray.

„Ničím mě nezmátla, jen k ní mám větší důvěru než k vám,“ odsekl jim.

George se zatvářil, jak kdyby mu dal facku. „K ní? Máš větší důvěru k vrahovi než k vlastnímu bratrovi?“

„To jsem neřekl,“ snažil se to uvést Mike na pravou míru, „nemluvil jsem k tobě, ale k nim.“

„Pokud nevěříš jim, pak ani mně,“ prohlásil rezolutně George. Poté zmírnil hlas, „takže – kam šla?“

Mike se zamyšleně kousl do rtu a poté se obrátil směrem, kde viděl archeoložku mizet ve spleti hustých keřů. „Tudy. Může to být tak deset minut.“

„Skvělé, Miku,“ rozzářil se George, „věděl jsem, že se nakonec přidáš na správnou stranu. No tak,“ šťouchl ho do ramene, „netvař se tak zkormouceně, rozhodl ses správně.“

„Dobrá,“ kývl Heat, „tak my jdeme. Chcete jít také?“ obrátil se na George.

„Ano,“ odpověděl tázaný, „musím myslet na ty, které by mohla Croftová v budoucnu potkat. Půjdu s vámi. A ty, Miku,“ obrátil se na bratra, „počkej tu, dokud se nevrátíme. A nechod' do lesa, je to tam nebezpečné.“

„Už nejsem malý, abys mi říkal, co je nebezpečné,“ zamračil se Mike.

„Však já vím,“ zasmál se George a rozcuchal mu vlasy, „tak zatím, a nedělej hlouposti.“

Muži se vydali směrem k džungli a nejmladší je podmračeně pozoroval. Stále si nebyl jistý, jestli udělal správně. Poté si všiml, jak si Heat za opaskem pod košilí upravuje pistoli. Tak tohle měli s Larou v úmyslu? To nemohl dopustit. Počkal pár minut, než se ti tři ztratili v porostu a poté se vydal za nimi.